

„Ха, разтварай гърло, Лисо ле Лисано, —
 Дръжъ се да те видя лозе ле небрано!“
 Гъмза, резекия и памиди късни —
 Яла Лиса, яла, щѣла да се прѣсне.
 Най-подире сита, весела, щастлива
 Тръгнала Лисана пакъ да си отива.

Ала тукъ станало нѣщичко ужасно:
 Пустата му дупка пакъ излѣзла тѣсна!
 Слисала се Лиса, умницата стара —
 Ами ако дойде нѣкой да я свари? . . .
 Па събрала вежди, клепкитѣ присвила,
 Мислила, кроила и накрай решила.
 Скрила се въ лозитѣ, взела да се пощи
 И стояла гладна три дни и три нощи.

Станала отново като клечка тънка —
 Бързо се проврѣла и излѣзла вѣнка.
 Па като проклела дупчицата тѣсна,
 Седнала на хълма и изрекла гласно:
 „Ой те тебе лозе, съ чудно, сладко грозде,
 Гладна въ тебе влѣзохъ — гладна си излѣзохъ

Асенъ Разцвѣтниковъ.

